

Arrest

nr. 210 886 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige X op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 mei 2014, 9 juli 2014 en 9 mei 2016 aangevuld.

Op 5 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht op 31 oktober 2017. Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer X

Op 5 oktober 2017 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: O. Q. N.,
geboortedatum: (...)1984
geboorteplaats: Acha
nationaliteit: Kameroen

+ kind O. E. A.-E. geboren op (...) 2016

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster licht dit middel toe als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Zoals gesteld in bovenvermeld feitenrelaas, werden er door verzoekster verschillende processen-verbaal gevoegd over de door haar afgelegde verklaringen ten aanzien van de politiediensten (zie o.a. de stukken 4 en 32, gevoegd bij de aanvraag).

In deze processen-verbaal en de bijgevoegde stukken geeft zij aan waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen en waarom zij vreest voor haar leven indien zij alsnog hiertoe wordt gedwongen.

Bij deze verklaringen geeft zij de vermelde elementen in bovenvermeld feitenrelaas weer en voegt verzoekster verschillende documenten om haar verhaal te staven (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de aanvullingen van verzoekster).

De processen-verbaal en de documenten van verzoekster vormen mede de basis voor het strafrechtelijke onderzoek tegen de heer C. M.

Op basis van deze verklaringen en de bijhorende documenten, geeft verzoekster aan waarom zij vreest voor haar leven en fysieke integriteit bij een terugkeer naar Kameroen (deze elementen vormen de reden waarom verzoekster zich beroept op artikel 3 EVRM).

2. Deze verklaringen en bijhorende documenten worden vervolgens overwogen door de verwerende partij bij het nemen van de beslissing inzake de machtiging tot verblijf (omdat deze aanvraag tot machtiging van verblijf werd afgewezen, verkreeg verzoekster vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten).

Op pagina 2 van de beslissing inzake de machtiging tot verblijf vermeldt de gemachtigde de processen-verbaal, maar stelt vervolgens: "Wat betreft deze processen-verbaal dienen wij op te merken dat deze PV's de neerslag zijn van subjectieve verklaringen. Een proces-verbaal van een politieverhoor bevat geen objectieve bewijzen aangezien het niet meer dan eigen verklaringen van betrokkene betreft". Hiermee worden de verklaringen van verzoekster in één pennentrek weggezet als subjectief en bijgevolg (kennelijk) onbelangrijk.

De gemachtigde miskent evenwel de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens (zoals de vervalste geboorteakte, gevoegd onder stuk 20 bij de aanvraag; de verklaring van de ex-vrouw van de heer C. M., gevoegd onder stuk 30 bij de aanvraag; een medisch attest van de opgelopen verwondingen en verschillende meldingsfiches bij de politie, gevoegd onder de stukken 5 t.e.m. 10 bij de aanvraag; berichten en e-mailverkeer, gevoegd onder de stukken 11, 12, 13 en 27 bij de aanvraag; enzovoort). De verklaringen van verzoekster dienen samen met de voorgebrachte documenten te worden beoordeeld.

In de beslissing inzake de machtiging tot verblijf blijkt inderdaad dat de gemachtigde kennis heeft genomen van de bijgevoegde gegevens, maar hij bespreekt deze vervolgens individueel (apart).

Het is duidelijk dat net het samengaan van al deze elementen, de voorgebrachte documenten met de verklaringen van verzoekster die werden afgelegd bij de politiediensten (de processen-verbaal), het relaas van verzoekster staft.

De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal verbinden al deze elementen met elkaar.

De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal zijn hiermee dus niet de neerslag zijn van louter "subjectieve verklaringen", aangezien ze gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens.

De processen-verbaal en de documenten van verzoekster vormen bovendien de basis voor het strafrechtelijke onderzoek tegen de heer C. M..

3. Dat de verklaringen van verzoekster bovendien ernstig zijn, mag blijken uit de duurtijd van het strafrechtelijk onderzoek tegen de heer C. M.

Het onderzoek ging van start in 2014. Al deze tijd liep het onderzoek door, waar de verwerende partij van op de hoogte was door de eigenhandige contactopname van de Dienst Vreemdelingenzaken met het parket (zie het administratief dossier en stuk 6: "04.03.2015: contact met parket inzake PV's").

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het onderzoek en de verklaringen van verzoekster ernstig werden bevonden door de verwerende partij (!), hetgeen manifest in strijd is met de bewoordingen in de bestreden beslissing inzake de machtiging tot verblijf.

Uit een interne nota van 22 oktober 2014 wordt door de verwerende partij gesteld op een vraag tot de spoedige behandeling van het dossier: "Ik heb in het verleden al laten weten dat deze aanvraag niet behandelbaar is, zonder grondig onderzoek. Ik heb het dossier doorgestuurd naar bureau Opsporingen (zie synthesesnota). Zij gingen het bekijken. Maar ik heb verder nog geen nieuws" (stuk 7).

Nog duidelijker blijkt dit uit de synthesesnota uit het administratief dossier (stuk 6), in het bijzonder op pagina 3 onder de hoofding "Voor wat betreft mevrouw Q.". Onder deze hoofding vermeldt de verwerende partij herhaaldelijk dat de verklaringen van verzoekster in lijn liggen met de gekende elementen in het dossier. De verschillende elementen worden hiertoe opgesomd. Op basis hiervan besluit de verwerende partij: "Wij, dienst 9bis dienen de aanvraag te beoordelen van mevrouw Q. Wij dienen dus zeker te zijn dat mevrouw niets te vrezen heeft in Kameroen. Gezien de studie van het dossier is dit momenteel heel moeilijk te beoordelen. Wat als mijnheer Carl effectief een project aan het opzetten is?!?" (stuk 6).

Dit oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is volledig tegenstrijdig met het oordeel dat de gemachtigde maakt in de bestreden beslissing.

Al deze aanwijzingen over de ernst van de verklaringen van verzoekster worden weggezet door de gemachtigde van de verwerende partij als "subjectief", terwijl uit deze interne stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken net het tegenovergestelde blijkt.

In het verlengde hiervan is het zeer opvallend dat de auteur van deze nota's en de auteur van de beslissing inzake de machtiging tot verblijf zowel als de huidige bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) identiek zijn (met name mevr. N. B.).

Waarom zij in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf plotsklaps een heel ander oordeel is toegedaan dan wat uit het administratief dossier blijkt, is nergens verklaard.

4. De ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het strafrechtelijk onderzoek, is ook recent nogmaals geïllustreerd. Recentelijk werd het strafrechtelijk onderzoek beëindigd en werd de heer C. M. gedagvaard door het Openbaar Ministerie voor de correctionele rechtbank te Dendermonde (hetgeen een belangrijke indicatie vormt dat de beklagde strafrechtelijke feiten heeft begaan). De inleiding van deze zaak is voorzien voor 16 januari 2018 (stuk 5).

5. Het oordeel van de gemachtigde in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf is omwille van deze elementen onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met de materiële motiveringsverplichting.

Het is voor verzoekster, omwille van de aangehaalde elementen in het feitenrelaas die werden gestaafd d.m.v. de voorgebrachte documenten bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf, onmogelijk om terug te keren naar Kameroen aangezien zij vreest voor haar leven en fysieke integriteit (evenals dat van haar ondertussen geboren zontje).

Door deze elementen niet ernstig te nemen, zoals hierboven uiteengezet, miskent de verwerende partij tevens artikel 3 EVRM."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 7 en 9 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*"- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 7 EN 9 IVRK - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van verzoekster, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, *Khan v Duitsland*, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

2. De belangen van de minderjarige kinderen zijn bovendien van primordiaal belang en dienen een centrale rol te krijgen in de belangenafweging door de verwerende partij (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, *Jeunese tegen Nederland*, overweging 109).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit geldt dus ook voor de belangen van de minderjarige kinderen.

Bovendien dienen de belangen van de minderjarige kinderen niet enkel beperkt te worden tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, *C.A.S en C.S. t. Roemenië*, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. *General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5*).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, *Sahin t. Duitsland*, 66).

3. De bestreden beslissing heeft betrekking op verzoekster en haar minderjarige kind (O. E. A.-E., geboren op (...) 2016 in België).

In de bestreden beslissing wordt evenwel geen rekening gehouden met de belangen van het kind noch met de belangen van mevrouw O. Q. N.. De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van verzoekster en haar kind nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Deze afweging ontbreekt echter manifest in de bestreden beslissing.

Op geen enkele manier blijkt dat er belangenafweging heeft plaatsgevonden, alvorens de bestreden beslissing (de verwijderingsmaatregel) werd genomen, waarbij op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

De feiten zijn de verwerende partij nochtans genoegzaam bekend en werden gedocumenteerd (zoals blijkt uit de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Hieruit blijkt dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing: de verwijderingsmaatregel.

Bovendien kan de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) niet worden gelijkgesteld met de aanvraag tot een machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet waarbij de buitengewone omstandigheden dienen nagegaan te worden. Beide hebben duidelijk een andere finaliteit. Er wordt dan ook niet verwezen naar de motivering of het onderzoek verricht onder artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor zover deze overigens zou voldoen, in de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst dan ook op de specifieke bepaling van artikel 74/13 Vreemdelingenwet: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (eigen accentuering).

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

4. Ter volledigheid en louter in ondergeschikte orde, in de mate dat rekening zou worden gehouden met de beoordeling van de verwerende partij gemaakt in de beslissing inzake de machtiging van verblijf, wijst verzoekster op het onderstaande.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de beslissing op basis van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen concrete belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

O. E. A.-E. werd in België geboren op (...) 2016 en verblijft hier zijn gehele leven. Ook hij zal, bij een terugkeer naar Kameroen, worden blootgesteld aan een ernstig gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit (zie hierboven).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt de bestreden beslissing kennelijk “automatisch” mee opgelegd aan het minderjarige kind van verzoekster, zonder de belangen van het kind in overweging te nemen.

De belangen van het kind dienen een bijzonder prominente plaats te krijgen in de afweging die de bevoegde overheid moet maken (zie hierboven).

Ook met de belangen van mevrouw O. Q. N. onder artikel 8 EVRM, werd onvoldoende rekening gehouden (in feite werd hiermee zelfs geen rekening gehouden, aangezien geen enkele belangenafweging kenbaar werd gemaakt en er evenmin blijkt op welke wijze deze belangenafweging alsnog zou zijn uitgevoerd).

Nochtans wijzen de feitelijke elementen (zoals aangehaald in het feitenrelaas en de aanvraag tot machtiging van verblijf) op de noodzakelijke bescherming hiervan onder artikel 8 van het EVRM.

Sinds 2012 heeft verzoekster een visum verkregen. Zij is sindsdien in België en alhier verblijvende (zij had ook enige tijd een legaal verblijf, op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan). Op (...) 2016 is zij bevallen van haar kindje in België. Beide verblijven op een vast adres in Denderleeuw. De problematische situatie waarin zij verzeild is geraakt met de heer C. M., maakt dat haar leven in gevaar is in Kameroen en maakt het voor haar onmogelijk om terug te keren naar Kameroen (zie hierboven).

Ook hierom kan zij momenteel niet terugkeren naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen.

In tegenstelling tot de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM, wordt hiermee schijnbaar geen rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen, dringt een schending van artikel 8 EVRM, de artikelen 3, 7 en 9 IVRK en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht) zich op ten aanzien van de bestreden beslissing.”

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De Raad stelt vooreerst vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig visum. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Verzoekster zet vooreerst uitvoerig uiteen dat er bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verschillende processen-verbaal werden gevoegd over de door haar afgelegde verklaringen ten aanzien van de politiediensten, evenals verschillende documenten om haar verhaal te staven. Hierin zou zij naar haar mening aangegeven hebben waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen en waarom zij vreest voor haar leven indien zij alsnog hiertoe gedwongen zou worden. Deze zouden ook mede de basis vormen voor het strafrechtelijk onderzoek tegen de heer C. M. Met deze verklaringen en bijhorende documenten geeft verzoekster aan waarom zij vreest voor haar leven en fysieke integriteit bij een terugkeer naar Kameroen en waarom zij zich beroept op artikel 3 van het EVRM, zo stelt zij.

Zoals verzoekster erkent, wordt omtrent de stukken een motivering opgenomen door de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, doch hiermee zouden de verklaringen in één pennentrek als subjectief en bijgevolg (kennelijk) onbelangrijk zijn bestempeld, aldus verzoekster. Naar haar mening zou de gemachtigde de vaststelling miskennen dat de verklaringen

gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens, waarbij zij verwijst naar de stukken 5 t.e.m. 13, 20, 27 en 30.

Opnieuw erkent verzoekster dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis heeft genomen van de bijgevoegde gegevens. Zij meent echter dat hij deze individueel bespreekt en dat het duidelijk is dat het samengaan van al deze elementen en dat de voorgebrachte documenten met de verklaringen van verzoekster die werden afgelegd bij de politiediensten (de processen-verbaal), haar relaas staft. De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal zouden al deze elementen met elkaar verbinden en niet de neerslag zijn van "*subjectieve verklaringen*" aangezien ze gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens.

Verder verwijst verzoekster naar de interne nota van 22 oktober 2014 en de synthesenota uit het administratief dossier. Na uit beide nota's te hebben geciteerd stelt zij dat het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in tegenstrijd is met het oordeel dat de gemachtigde maakt in de bestreden beslissing.

Na lezing van de citaten, blijkt dit echter niet. Hieruit blijkt enkel dat wordt gevraagd om de zaak grondig te onderzoeken, dat zij zeker wensen te zijn dat verzoekster niets te vrezen heeft in Kameroen, dat dit gezien de studie van het dossier op dat moment heel moeilijk te beoordelen is en dat rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat mijnheer C. effectief een project aan het opzetten is. Uit deze teksten blijkt enkel het voornemen om niet lichtzinnig over het dossier te oordelen. Zo blijkt uit het administratief dossier, zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, dat op 4 september 2017 een vraag wordt gesteld aan de raadsman van verzoekster om een stand van zaken mee te delen. Verzoekster toont niet aan dat hierop een antwoord werd geformuleerd. Evenmin maakt zij haar betoog hard door op te merken dat de auteur van de nota's en van de bestreden beslissing identiek zijn. Dit doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt inderdaad dat verzoekster op 23 mei 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend die nadien meermaals werd geactualiseerd. Voornoemde aanvraag werd op 5 oktober 2017 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd afgeleverd. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Op dit punt wenst de Raad volledigheidshalve te benadrukken dat een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing geen automatische schorsende werking heeft en dat de beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de beslissing van 5 oktober 2017 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 210 885 van 12 oktober 2018.

De Raad wijst er tevens op dat het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat zij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Deze onontvankelijkheidsbeslissing enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten op verschillende rechtsgronden. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. In de mate dat verzoekster meent dat dient te worden verwezen naar de elementen die zij aanhaalde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat deze motieven volstaan en dient de gemachtigde niet bijkomend naar voormelde elementen in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te verwijzen. Waar verzoekster nog stelt dat de processen-verbaal en de documenten bovendien de basis vormen voor het strafrechtelijk dossier tegen de heer C. M. en uit de duurtijd van het strafrechtelijk onderzoek tegen voormelde heer blijkt dat de verklaringen ernstig zijn, evenals de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, weerleggen deze elementen de motieven van de bestreden beslissing evenmin. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster besluit in het eerste middel onder verwijzing naar de aangehaalde elementen en voorgelegde documenten bij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van

de vreemdelingenwet dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen aangezien zij vrees voor haar leven en fysieke integriteit, evenals dat van haar ondertussen geboren zontje. Door deze elementen niet ernstig te nemen, wordt tevens artikel 3 van het EVRM miskend, aldus verzoekster.

De Raad leest in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard: *“We dienen op te merken dat ook uit deze stukken niet blijkt dat betrokkene zou moeten vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar Kameroen. Kortom op basis van bovenstaande dienen wij te stellen dat betrokkene de vrees voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar Kameroen niet aannemelijk heeft gemaakt en daarom kan het aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

Betrokkene verwijst in deze context ook nog naar artikel 2 en 3 van het EVRM dat stelt dat haar recht op leven dient beschermd te worden door elke overheid. Op basis van bovenstaande uiteenzetting kunnen wij niet anders dan besluiten dat betrokkene onvoldoende overtuigingsstukken heeft kunnen aanbrengen die een schending van artikel 2 en 3 EVRM aannemelijk zouden moeten maken. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.”

De Raad herinnert eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Nog daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM een motiveringsplicht bevat, verwijst verzoekster in haar verzoekschrift opnieuw naar de aangehaalde elementen en documenten. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken en heeft gemotiveerd om welke reden deze niet worden aanvaard. Door opnieuw naar deze elementen te verwijzen en aan te geven een andere mening te zijn toegedaan, weerlegt verzoekster deze motieven niet. Verzoekster verliest tevens uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Het weze tevens herhaald dat de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging om verblijf onontvankelijk wordt verklaard, tot aan zijn nietigverklaring wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Het beroep tegen voormelde beslissing werd overigens door de Raad inmiddels verworpen bij arrest met nummer 210 885.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij geeft een theoretische uiteenzetting met verwijzing naar rechtspraak en wat de concrete elementen *in casu* betreft, verwijst zij naar haar privéleven en het belang van haar minderjarig kind. Zij is meermaals de mening toegedaan dat de vereiste (belangen)afwegingen niet werden gemaakt. Verzoekster verwijst hierbij tevens naar het arrest Jeunesse.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij met verwijzing naar het arrest Jeunesse stelt dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109-118).

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, stelt de Raad vooreerst vast dat, zoals verzoekster zelf aangeeft, de bestreden beslissing eveneens gericht is ten aanzien van het minderjarige kind zodat van een scheiding van het gezin geen sprake is.

Bijkomend merkt de Raad op dat de bestreden beslissing verzoekster niet beveelt om terug te keren naar een bepaald land, doch slechts het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Verzoekster toont ook niet aan dat een gedwongen verwijdering naar een bepaald land wordt gepland.

De beslissing van 5 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard werd overigens eveneens gericht ten aanzien van het minderjarige kind van verzoekster.

Verzoekster benadrukt dat haar kind in België geboren is en hier zijn gehele leven verblijft. In de mate dat verzoekster meent dat niet werd onderzocht of het kind gelet op zijn leeftijd zijn moeder kan vergezellen, stelt de Raad nog vast dat verzoekster niet aantoonbaar om welke reden dit niet zou kunnen. Zoals verzoekster aangeeft, was het kind op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zeer jong in die zin dat van een kind op die leeftijd kan verwacht worden dat het zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe omgeving kan aanpassen. Gelet op het ontbreken van stavingstukken die het tegendeel zouden aantonen, toont verzoekster niet aan dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden van de aangehaalde bepalingen in de bestreden beslissing af te zien.

Waar verzoekster verwijst naar haar hogerstaande betoog waaruit zou blijken dat ook haar zoon bij een terugkeer naar Kameroen zal worden blootgesteld aan een ernstig gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit, zet verzoekster niet *in concreto* uiteen waarop zij doelt en kan de Raad eveneens verwijzen

naar hogerstaande vaststelling dat verzoekster niet aantoont dat zij dient te vrezen voor haar leven of haar fysieke integriteit.

Waar verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing “*automatisch*” mee zou zijn opgelegd aan het minderjarige kind zonder de belangen van het kind in overweging te nemen, merkt de Raad op dat verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind zodat het kind haar administratieve situatie volgt, hetgeen net in het belang is van het kind. De Raad kan de theoretische verwijzing naar het arrest Jeunesse bijtreeden maar verzoekster gaat eraan voorbij dat er verscheidene relevante verschillen bestaan tussen haar situatie en de feiten van de zaak Jeunesse. Zo verbleef de betrokken vrouw in de zaak Jeunesse reeds 16 jaar in Nederland, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met het verblijf van verzoekster in België.

Waar verzoekster verwijst naar haar privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij verwijst naar haar verblijf in België en het geheel van de sociale banden tussen haar en de gemeenschap waarin zij leeft, doch zet zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoont. Verzoekster verwijst ook opnieuw naar de geboorte van haar kind, haar legaal verblijf en de problematische situatie waarin zij is verzeild geraakt met de heer C. M. waardoor zij naar haar mening onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen. Waar zij verwijst naar de elementen zoals aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, toont zij niet *in concreto* aan op welke gegevens en elementen zij doelt. Het komt de Raad niet toe de argumenten te destilleren. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is er geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Ter zake kan dan ook worden verwezen naar wat voorafging. Verder moet worden vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn dat verzoekster gezondheidsproblemen zou hebben. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook evenmin aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN